

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoK/1/2025
Identifikačné číslo spisu:	2222201578
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2222201578.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu BLATNÁ INVESTMENTS, s.r.o., Pomlejská cesta 2205/2A, Šamorín, IČO: 36 820 482, právne zastúpenému advokátom Mgr. Tomášom Michnicom, Na Priekope 174/13, 010 01 Žilina, IČO: 53 198 646, proti žalovanému 1/ DRAŽOBNÍK, s.r.o., Hviezdoslavova 6, Košice, IČO: 36 764 281, právne zastúpenému ŽOLDOŠ & PARTNERS s.r.o., Žriedlová 3, Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 540 964, žalovanému 2/ KONRES k. s., so sídlom kancelárie Hviezdoslavova 6/3388, Košice, IČO: 47 249 005, správca konkurznej podstaty úpadcu ARDA STAV, s.r.o. v konkurze, Bardejovská 25, Prešov, IČO: 36 277 851, žalovanému 3/ A. Š. D., nar. X. E. XXXX, trvale bytom Z. XX, Y. H., o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2CoKR/28/2023-151 z 30. júla 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný 1/, 2/ a 3/ m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5Cbi/187/2022-99 z 23. augusta 2023 zamietol žalobu a rozhodol, že žalovaní 1 - 3 majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že sa žalobca žalobou domáhal, aby súd určil, že dobrovoľná dražba, ktorej priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou zo dňa 10. februára 2022, vyhotovenou JUDr. Andreou Rozvadskou, notárkou so sídlom Bratislava, vykonaná dňa 10. februára 2022 o 13,00 hod. v polyfunkčnej budove, dražobná miestnosť č. 1 poschodie, Štefánikova 8, Bratislava, na základe oznámenia o dražbe č. 059/2021, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX katastrálne územie L. X. S. a to parcely registra - C evidované na katastrálnej

mape parcela č. XXX/XX- ostatná plocha o výmere 46 m², parcela č. XXX/XX- zastavaná plocha a nádvorie o výmere 82 m², parcela č. XXX/XX - ostatná plocha o výmere 24 m², stavba, bez súpisného č. rozostavaný rodinný dom na parcele č. XXX/XX o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/1 je neplatná.

3. Súd následne vychádzal zo skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporu popreté a preto mal za nesporné, že došlo k vykonaniu dražby dňa 10. februára 2022 a bola vyhotovená JUDr. Andreou Rozvadzkou zápisnica, s tým, že predmetom dražby boli nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX katastrálne územie L. X. S. a to parcela č. XXX/XX, XXX/XX a XXX/XX ako aj rozostavaný rodinný dom bez súpisného čísla stojaci na parcele č. XXX/XX. Taktiež nebolo sporné, že nehnuteľnosti, ktoré boli vydražené sú zapísané vo výlučnom vlastníctve spoločnosti 1. SENIOR CITY, a.s., ktorá je v konkurze. Sporné nebolo ani to, že predmetné nehnuteľnosti boli zapísané do súpisu konkurznej podstaty spoločnosti ARDA STAV, s.r.o. v konkurze a navrhovateľom dražby bol správca konkurznej podstaty v rámci speňažovania konkurznej podstaty tohto úpadcu. Ďalej konštatoval, že predmetom sporu je neplatnosť dobrovoľnej dražby, uskutočnená v rámci konkurzného konania, a preto hmotnoprávnou normou, ktorá určuje (vymedzuje) nositeľov subjektívnych práv a povinností je zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v spojení so zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii. Uviedol, že v prípade majetku, ktorý nepatrí úpadcovi, aj keď podlieha konkurzu (o aký prípad ide aj v tu prejednávanej veci, keďže zálohom nebol majetok patriaci úpadcovi), dispozičné oprávnenie nakladať s takýmto majetkom správca nadobúda spravidla neskôr, ako vyhlásením konkurzu, až keď sa efektívnym spôsobom uplatní určité právo. V prejednávanej veci ide práve o prípad, keď konkurzu podlieha majetok tretej osoby (vlastníkom je spoločnosť 1. SENIOR CITY, a.s.), ktorý zabezpečuje úpadcove záväzky (§ 67 ods. 1 zákona 7/2005 Z. z.). Majetok, ktorý podlieha konkurzu, ktorým v zmysle § 67 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. je aj majetok tretej osoby, ktorý zabezpečuje úpadcove záväzky, tvorí konkurznú podstatu v zmysle § 67 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z. z.

4. Poukázal na to, že súd môže rozhodnúť o neplatnosti dražby len v prípade, ak dražba nebola uskutočnená v súlade so zákonom o dobrovoľných dražbách. Podmienkou pre takéto rozhodnutie je aj dôkaz o tom, že boli, a teda nielen mohli byť, dotknuté práva osoby, ktorá podala návrh na určenie neplatnosti dražby. Súd potom určí neplatnosť dražby v prípade, ak porušenie ustanovení zákona bolo takej povahy, že to malo preukázateľný vplyv na vydraženie predmetu dražby. Pri extenzívnom výklade porušenia ktoréhokoľvek zákonného ustanovenia zákon o dobrovoľných dražbách môže byť dôvodom pre podanie žaloby za predpokladu, že osoba, ktorá porušenie namieta, bola tým dotknutá na svojich právach. Upriamil pozornosť na to, že musí teda existovať príčinná súvislosť medzi porušením konkrétneho zákonného ustanovenia a vznikom ujmy na právach žalujúcej osoby.

5. Zdôraznil, že povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno v tejto súvislosti je na žalobcovi. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do 3 mesiacov odo dňa príklepu s výnimkou prípadu, že dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu. Takáto výnimka v preskúmvanej právnej veci tvrdená nebola. Lehota 3 mesiacov uvedená v citovanom ustanovení ZDD má prekluzívny charakter. Jej uplynutím dôjde k zániku práva, pričom súd je povinný prihliadať na takýto zánik práva, aj keď to dlžník nenamietá. Žalobca podal žalobu 10. mája 2022, dražba sa konala dňa 10. februára 2022, v danom prípade teda lehota 3 mesiacov bola splnená a žaloba bola podaná včas.

6. Poukázal ďalej na ďalší zákonný predpokladom úspešného určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktorým je preukázanie porušenia zákona o dobrovoľných dražbách žalobcom ako osobou, ktorá tu tvrdí, že bola pre porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách dotknutá na svojich právach. Konštatoval, že zákon výslovne neurčuje, ktoré ustanovenia majú takú povahu, že ich porušenie zakladá právo na podanie žalobného návrhu o neplatnosť dobrovoľnej dražby, preto s použitím extenzívneho výkladu možno vychádzať z toho, že porušenie ktoréhokoľvek ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách môže byť dôvodom pre podanie žalobného návrhu, musí však existovať príčinná súvislosť medzi porušením niektorého ustanovenia či ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách a vznikom ujmy na právach žalobcu. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno je na žalobcovi, ktoré v predmetnom konaní žalobca neuniesol. Uviedol ďalej, že z toho potom možno vyvodiť záver, že žalobca nemôže byť a ani nie je osobou dotknutou na svojich právach porušením zákona o dobrovoľných dražbách, a teda nie

je aktívne legitimovaným subjektom pre podanie žalobného návrhu. Pre nedostatok aktívnej legitimácie v konaní tak neboli v spore splnené základné zákonné podmienky na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Vyslovil názor, že v konaní neboli žalobcom produkované žiadne konkrétne a podstatné dôkazy, ktorými by boli efektívne spochybnené a vyvrátené tvrdenia žalovaných. V konaní nebol zistený žiadny preukázateľný dôvod neplatnosti dražby tak, ako to uviedol žalobca v žalobe. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ pri speňažovaní majetku podliehajúceho konkurzu formou dražby postupoval v zmysle ZKR za primeranej aplikácie príslušných ustanovení zákona o dobrovoľnej dražbe.

7. V konaní nebolo sporné to, že žalobca nie je vlastníkom draženého majetku ale len veriteľom vlastníka majetku, ktorý je navyše je taktiež v konkurze, pričom nehnuteľnosti boli dražené v rámci konkurzu ďalšej tretej osoby, ktorého pohľadávky boli zabezpečené práve draženým nehnuteľnosťami. To, že samotný žalobca môže byť dotknutý na svojich právach je aj správne tvrdenie ak to zoberieme z pohľadu, ktorý sám uvádzal, že môže byť ukrátení na uspokojenie svojich pohľadávok avšak zo strany žalobcu avšak toto tvrdenie nebolo prepojené na to k akým porušeniam tejto predmetnej dražby zákona o dobrovoľných dražbách došlo práve na právach žalobcu.

8. Konštatoval, že žalobca má zachované právo brániť sa v konkurznom konaní vedenom na majetok jeho dlžníka a to spoločnosť 1. SENIOR CITY, a.s., v rámci právnej úpravy zák. č. 7/2005 Z. z.

9. Súd poukázal na to, že pokiaľ ide o zákon o dobrovoľných dražbách zákonodarcu volil režim relatívne uzavretého okruhu osôb, ktoré sa môžu domáhať vyslovenia neplatnosti dražby. V prejednávanej veci dohľad nad speňažovaním majetkových podstát úpadcu vykonával konkurzný súd, v tomto prípade spoločnosti ARDA STAV, s.r.o. v konkurze. Žalobca mal možnosť reagovať keď sa predmetná nehnuteľnosť dostala do súpisu oddelenej podstaty zabezpečeného veriteľa s cieľom ju speňažiť. Žalobca neprodukoval dôkazy, že by v konkurznom konaní spoločnosti ARDA STAV, s.r.o. v konkurze vzniesol námietky proti dražbe. Súd v tomto smere poukázal aj na aplikovateľný vyjadrený právny záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 24. októbra 2013 sp. zn. 3Obo/84/2012, ktorý uviedol, že pokiaľ osoba dotknutá na svojich právach dražbou vykonanou v konkurznom konaní, nenamietala v konkurznom konaní dôvody neplatnosti dražby, nemôže formou určovacej žaloby žiadať vysloviť rozhodnutie, že ide o dražbu neplatnú. Jednoznačné právne ustanovenie pre vyslovenie tohto právneho názoru neexistuje, ale bolo by v rozpore so zásadou právnej istoty, aby o platnosti úkonu, ktorý bol schválený v konkurznom konaní konkurzným súdom mohlo byť rozhodované v inom civilnom konaní na základe určovacej žaloby podanej osobu, ktorá sa cíti byť povolenou dražbou dotknutá (obdobne aj NS SR sp. zn. 3Cdo/186/2010).

10. V ďalšom súd poukázal na to, že aj pokiaľ žalobca argumentoval námietkou premlčania k tomuto neprodukoval žiadne dôkazy a teda aj ak by bola preukázaná aktívna legitimácia žalobcu, námietku premlčania súd nemohol posúdiť.

11. Súd pre úplnosť uviedol, že pokiaľ ide o navrhované dokazovanie výsluchom konateľky žalobcu a pripojenie dražobného spisu uvedené súd posúdil ako dôkazné prostriedky označené oneskorene.

12. Súd poukázal aj na to, že podľa čl. 8 základných princípov Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Z čl. 10 ods. 1 základných princípov Civilného sporového poriadku vyplýva stranám povinnosť postupovať v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu. Súd môže určiť stranám záväzné procesné lehoty na niektoré procesné úkony (čl. 10 ods. 3 základných princípov Civilného sporového poriadku). S týmito zásadami je spojená aj povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 159 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania a zamedziť tak špekulatívnemu postupu strán (napríklad v podobe oneskorene predkladaných vyjadrení obsahujúcich nové skutkové tvrdenia alebo nové návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré bolo

možné predložiť v skoršom štádiu konania) smerujúcemu k zbytočnému predlžovať ju konania (a k vzniku prieťahov v konaní) a zabezpečiť tak, aby poskytnutie súdnej ochrany bolo rýchle a účinné. Súd v tomto prípade doručoval vyjadrenie žalovaného 1/ žalobcovi a súčasne žalobcu žiadal, aby sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného uviedol ďalšie skutočnosti, a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení predmetná výzva bola žalobcovi doručená už dňa 14. august 2022, súd preto považoval návrhy na vykonanie dokazovania realizované na pojednávanie až dňa 23. august 2023 za oneskorené. Žalobca mal dostatok času reagovať aj na vyjadrenia žalovaného 1/, pričom tento čas aktívne nevyužil a ani na výzvu súdu s uloženou lehotou nereagoval.

13. Súd poukázal na to, že rozsah dôkaznej povinnosti je zásadne určený rozsahom povinnosti tvrdiť skutočnosti, pretože aby mohla strana nejakú skutočnosť preukázať, musí ju najprv tvrdiť. Základnou procesnou povinnosťou strany sporu je teda predniesť dostatočne konkrétne a určité skutkové tvrdenia významné podľa hmotného práva, následne toto tvrdenie preukázať. Zdôraznil, že nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť rezultuje do procesnoprávnej sankcie v podobe prehry sporu, čo vyplýva aj z dôvodovej správy k ustanoveniu § 150 CSP, v zmysle ktorého „Navrhovaná právna úprava zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu.“ V ustanovení § 150 ods. 1 CSP sa uvádza, že strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Procesnej povinnosti strany sporu, uviesť skutkové tvrdenia, zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Musí zároveň ísť o priame tvrdenia strany sporu. Civilný sporový poriadok neumožňuje tvrdenia nepriame, prostredníctvom odkazu na označené alebo predložené dôkazné prostriedky, práve naopak, takéto „zjednodušovanie“ povinnosti tvrdenia výslovne zakazuje v ustanovení § 132 ods. 2 CSP: „Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.“ Nestačí, že určité skutočnosti prípadne vyplývajú z dôkazných prostriedkov. Bolo by v rozpore s požiadavkami rovnosti zbraní a kontradiktórnosti sporového procesu, keby mala protistrana „hádať“, ktoré skutočnosti tvoria predmet sporu; je preto elementárnou povinnosťou žalobcu skutkovo vymedziť tvrdenie, a následne preukázať tvrdené skutočnosti v rámci dôkazného bremena.

14. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP.

15. Žalovaní 1/ - 3/ boli v spore v celom rozsahu úspešní, preto im súd priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2CoKR/28/2023-151 z 30. júla 2024 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 5Cbi/187/2022-99 zo dňa 23. augusta 2023, súčasne žalovanému 1/ priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu a napokon žalovanému 2/ a 3/ nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

18. Odvolací súd mal za nie sporné, že došlo k vyhláseniu konkurzu na úpadcu ARDA STAV, s.r.o., ktorého správcom je žalovaný 2/ a až následne na úpadcu 1. SENIOR CITY, a.s. Vyhlásením konkurzu prešlo oprávnenie nakladať s majetkom, ktorý podlieha konkurzu podľa § 44 ods. 1 ZKR na príslušného správcu konkurznej podstaty. V konkurze úpadcu ARDA STAV, s.r.o. došlo k speňaženiu majetku úpadcu 1. SENIOR CITY, a.s. (ktorý zabezpečoval záväzok úpadcu ARDA STAV, s.r.o.) formou dobrovoľnej dražby na návrh žalovaného 2/. Speňažovaný majetok bol zapísaný do súpisu úpadcu ARDA STAV, s.r.o., ktorý tvorí oddelenú podstatu zabezpečeného veriteľa Prima Banka Slovensko a.s. (§ 69 ZKR).

19. Odvolací súd zdôraznil, že konanie o neplatnosť dobrovoľnej dražby má povahu sporovú, preto žalobcu zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno. Žalobca je povinný v žalobe prípadne aj v ďalších prípustných prostriedkoch procesného útoku, resp. procesnej obrany označiť relevantné skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie ustanovení ZoDD a zároveň vznik ujmy na svojich právach.

20. Za správne označil odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak žalobu žalobcu zamietol primárne z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie v spore, čo odôvodnil tým, že žalobcovi predmetnou dražbou nemohla vzniknúť žiadna ujma, keďže sa nestotožnil s jeho tvrdeniami, že predajom majetku úpadcu 1. SENIOR CITY, a.s. a to v konkurze úpadcu ARDA STAV, s.r.o. žalobca nedosiahne uspokojenie svojej pohľadávky, ktorú má mať voči úpadcovi 1. SENIOR CITY, a.s. a to z predaja tohto majetku.

21. Ďalej odvolací súd uviedol, že v posudzovanom spore nastala situácia, keď súčasne prebieha konkurz na majetok osobného dlžníka (ARDA STAV, s.r.o.) a na majetok tretej osoby, ktorá jeho záväzky svojím majetkom zabezpečuje (1. SENIOR CITY, a.s.). V súvislosti s riešením otázky, v ktorom konkurze má byť speňažovaný majetok, na ktorom viazne zabezpečovacie právo, poukázal na súdnu prax, ktorá dospela k záveru, že speňaženie majetku, na ktorom viazne zabezpečovacie právo, má prebiehať v konkurze obligačného dlžníka (ako majetok tretej osoby zabezpečujúci jeho záväzky), a nie v konkurze záložného dlžníka, resp. záložcu samotného. Poukázal na to, že žalobca v konaní ani netvrdil, že správca úpadcu 1. SENIOR CITY, a.s. prípadne zapísal vydražený majetok ako prvý; majetok bol zapísaný s poznámkou, resp. speňažovaniu tohto majetku by bránila vylučovacia žaloba. Preto bol postup žalovaného 2/ v súlade so ZKR, keď na základe prihlášky zabezpečeného veriteľa Prima Banka Slovensko a.s. v konkurze vedenom na majetok obligačného dlžníka ARDA STAV, s.r.o. zapísal do súpisu oddelenej podstaty predmetný majetok 1. SENIOR CITY, a.s. a keďže mu nebránila žiadna zákonná prekážka predpokladaná ZKR, tento aj speňažoval na dražbe.

22. Odvolací súd zároveň udáva, že v prípade plnenia tretej osoby za úpadcu (či už priamo k rukám správcu, alebo tým, že strpí uspokojenie zabezpečovacieho práva zo svojho majetku) tretej osobe (1. SENIOR CITY, a.s.) vznikne regresný nárok voči úpadcovi (ARDA STAV, s.r.o.). Takýto regresný nárok si tretia osoba môže uplatniť v konkurze úpadcu ARDA STAV, s.r.o.

23. Pokiaľ žalobca namietal, že je osobou oprávnenou domáhať sa neplatnosti dobrovoľnej dražby, nakoľko z ust. § 21 ods. 2 ZoDD vyplýva, že neplatnosti dražby sa môže domáhať každý, kto ňou bol na svojich právach dotknutý, odvolací súd uvádza, že táto jeho argumentácia vychádza z gramatického výkladu citovaného ustanovenia, avšak bez zohľadnenia skutočnosti, že predmetom dražby bol majetok úpadcu 1. SENIOR CITY, a.s.

24. Za významné v prejednávanej právnej veci považoval nielen to, či žalobca v spore tvrdí, že vykonaním dražby bol dotknutý na jeho právach, no tiež to, či výkonu práva domáhať sa v zmysle ust. § 21 ods. 2 ZoDD neplatnosti dražby nebráni iná právna úprava. Tou je v danom prípade najmä ust. § 44 ZKR; ktoré za jedinú osobu, oprávnenú uskutočňovať akékoľvek právne úkony týkajúce sa majetku úpadcu (a teda i domáhať sa neplatnosti dražby) určuje správcu konkurznej podstaty, teda správcu konkurznej podstaty úpadcu 1. SENIOR CITY, a.s., a nie žalobcu, ako i ust. § 47 ods. 5 citovaného zákona. Pre úplnosť odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že napriek skutočnosti, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je v tomto prípade správca konkurznej podstaty úpadcu 1. SENIOR CITY, a.s., žalobca v súvislosti s vykonaním predmetnej dražby neostal bez možnosti domáhať sa nápravy ujmy, ktorá mu podľa jeho tvrdenia mala vykonaním dražby vzniknúť (hoci v danom spore žiadna nebola preukázaná), keď samotná absencia vecnej legitímácie v tomto spore nevylučuje možnosť prípadnej zodpovednosti podľa ZoDD, ZKR, prípadne podľa zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch.

25. Vyslovil názor, že vzhľadom na charakter konkurzného konania a konkrétnych okolností sporu nie je možné legitímne očakávať aplikáciu takého extenzívneho výkladu 21 ods. 2 ZoDD, ktorý by umožňoval (akémukoľvek) veriteľovi prihlásenej pohľadávky priznať postavenie osoby oprávnenej na podanie žaloby

o neplatnosti dražby, keďže základnou charakteristikou konkurzného konania je pomerné uspokojovanie prihlásených pohľadávok, teda nie uspokojenie každého veriteľa a v plnej výške. Zároveň za nevyhnuté považoval zdôrazniť, že možnosť napadnúť žalobou neplatnosť dražby zákonodarca umožňuje len prostredníctvom ZoDD a nie prostredníctvom ZKR pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. októbra 2013, sp. zn. 3Obo/84/2012. Účelom ZoDD je okrem ochrany vlastníka pri výkone záložného práva aj ochrana práv tretích osôb k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom dobrovoľnej dražby, čo nie je posudzovaný spor, keďže žalobca vyvodzoval postavenie osoby dotknutej na svojich právach z toho, že je veriteľom prihlásenej pohľadávky do konkurzu vyhláseného na úpadcu 1. SENIOR CITY, a.s. Ani existencia pohľadávky voči úpadcovi 1. SENIOR CITY, a.s. preto nenapĺňa u žalobcu definíciu osoby oprávnenej na podanie žaloby podľa § 21 ods. 2 ZoDD, teda osoby, dotknutej na právach k nehnuteľnosti ako predmetu dražby.

26. V súvislosti s námietkou žalobcu, že mu ako veriteľovi úpadcu 1. SENIOR CITY, a.s., resp. samotnému úpadcovi 1. SENIOR CITY, a.s. nebolo písomne oznámené o zapísaní draženého majetku do konkurznej podstaty v konkurze vedenom na úpadcu ARDA STAV, s.r.o., sa odvolací súd stotožnil so žalovaným I/, ktorý poukázal, že v Obchodnom vestníku č. 157/2016 bol zverejnený dňa 15. augusta 2016 súpis oddelenej podstaty veriteľa Prima banka Slovensko, a.s., do ktorej boli zapísané nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom dobrovoľnej dražby, čím nastali účinky zverejnenia tejto písomnosti (súpisu) podľa § 199 ods. 9 ZKR. Navyše ZKR povinnosť oznamovať zapísanie majetku do konkurznej podstaty veriteľom úpadcu nevyžaduje.

27. K polemike žalobcu o dôvodnosti premlčania pohľadávky záložného veriteľa, resp. záložného práva ako aj existencii viacerých súdnych sporov ohľadne pohľadávky veriteľa Prima banka Slovensko, a.s., odvolací súd udáva, že jedným z právnych účinkov vyhlásenia konkurzu je prerušenie súdnych a iných konaní, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu. Preskúvanie pohľadávok správcom nahrádza súdne a iné konanie, pretože ak správca nepoprie prihlásenú pohľadávkú, táto sa považuje za zistenú (§ 32 ods. 16 ZKR) a uspokojuje sa v konkurznom konaní. Strany sporu pritom ani netvrdili, že prihlásená pohľadávká oddeleného veriteľa Prima banka Slovensko, a.s. bola popretá. Keďže správca zverejnil súpis oddelenej podstaty tohto veriteľa, považuje sa jeho prihlásená pohľadávká za riadne zistenú.

28. S poukazom na čl. 8 Základných princípov CSP ako aj § 149 CSP odvolací súd zdôraznil, že základnou procesnou povinnosťou sporových strán je povinnosť uviesť skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci a povinnosť označiť a doložiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Žalobca je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránený záujem a žalovaný je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí.

29. V súvislosti s ďalšou námietkou žalobcu, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, uviedol, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Z obsahu odvolania v zásade vyplýva, že žalobca vlastne nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napádaného rozhodnutia a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Nemožno preto konštatovať, že by rozsudok súdu prvej inštancie neobsahoval zásadné vysvetlenie podstatných dôvodov pre jeho rozhodnutie, a že by tak bol naplnený predpoklad pre prípustnosť odvolania z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR. Odvolací súd dodal, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní (občianskoprávnom spore).

30. Napokon odvolací súd uviedol, že nakoľko s poukazom na uvedené nebolo možné podanej žalobe

vyhovieť už len z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, bez právneho významu je jeho argumentácia v odvolaní, týkajúca sa namietaných porušení ZoDD pri vykonaní predmetnej dražby. Ani v prípade opodstatnenosti tvrdení žalobcu o vykonaní predmetnej dražby v rozpore so zákonom (ktorá v spore tiež preukázaná nebola) totiž nebolo možné podanej žalobe vyhovieť.

31. Ďalej odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď nevykonával žalobcom navrhované dokazovanie, čo riadne odôvodnil aj s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania podľa § 153 CSP, keď žalobca v odvolaní ani neuviedol na aké skutočnosti mala byť v konaní vypočutá konateľka žalobcu. Odvolací súd pritom poukazuje, že splnomocnený zástupca strany, ktorým bol v danej veci advokát, je oprávnený konať za stranu v celom konaní (§ 89 ods. 1 v spojení s § 92 ods. 2 CSP), čo zahŕňa aj právo prednášať za stranu, ktorú zastupuje, aj skutkové tvrdenia. Skutkové tvrdenia právneho zástupcu sú teda tvrdeniami strany, a majú preto rovnakú silu, ako tvrdenia, ktoré prednáša strana samotná. Strana v konaní môže na návrh podľa § 195 ods. 1 CSP vypovedať o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak.

32. Žalobca v odvolaní dôvodil navrhované dokazovanie a to oboznámenie s dražobným spisom tým, že po jeho preskúmaní zo strany súdu prvej inštancie, by súd zistil, o aké nedostatky opiera žalobca svoje tvrdenia. Odvolací súd v súvislosti s tým poukázal na rozdiel medzi sporovým a mimosporovým konaním, ktorý spočíva v tom, že v klasickom spore (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) je uvedenie a preukázanie relevantných skutočností povinnosťou a zodpovednosťou sporových strán za minimálnej procesnej aktivity súdu a vec je „zrelá“ na meritórne rozhodnutie nie až vtedy, keď boli všetky relevantné skutočnosti preukázané, ale už v momente, keď niektorá zo sporových strán prestala (resp. premeškala príležitosť) „posúvať“ spor k ďalším skutkovým zisteniam, čo nastalo aj v posudzovanej veci.

33. Odvolací súd preto za stavu, keď súd prvej inštancie dospel k správne záveru o absencii aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu v tomto spore, napadnutý rozsudok, ktorým žalobu zamietol (výrok I.), ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Taktiež potvrdil výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorými súd prvej inštancie úspešným žalovaným priznal právo na plnú náhradu trov konania, ktoré je povinný uhradiť neúspešný žalobca ako vecne správne.

34. O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalobca. V odvolacom konaní boli úspešní aj žalovaný 2/ a 3/, no týmto preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli a preto im odvolací súd trovy odvolacieho konania nepriznal. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP. rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

35. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Vyslovil názor, že sú tu dôvody dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) ako aj § 420 písm. f) CSP. Žalobca konštatoval, že hoci on má konzistentný názor, že nie je možné odňať právo domáhať sa zo zákonných dôvodov určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby v civilnom konaní, ak je tu aj podozrenie, že k neplatnosti dobrovoľnej dražby došlo v dôsledku trestnej činnosti, je potrebné, aby dovolací súd jednoznačne upravil svoju rozhodovaciu prax a to tak, že podozrenie zo spáchania trestného činu nie je prekážkou resp. nevylučuje možnosť podania žaloby o neplatnosť dobrovoľnej dražby z iných dôvodov, ako z dôvodov dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu. V súvislosti s konštatovaním odvolacieho súdu (odsek 31. odôvodnenia rozsudku), že oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu, správca pritom koná v mene a na účet úpadcu, dovolateľ uviedol, že majetok, ktorý bol predmetom napadnutej dobrovoľnej dražby je síce možno považovať za majetok podliehajúci konkurzu a to ako predmet zálohu, ktorý však nie je vo vlastníctve úpadcu. Namietal, že odvolací súd si práva správcu vysvetlil podstatne širšie ako práva úpadcu v čase, keď ešte úpadcom nebol. Namietal, že úpadca, ako obligacný dlžník, nemal žiadne práva k majetku tretích osôb, ktorým majetkom bol jeho záväzok zabezpečený. Označil za

potrebné, aby dovolací súd vyriešil právnu otázku „či účinky vyhlásenia konkurzu sú tak široké, či správca úpadcu, obligáčného dlžníka môže nakladať s majetkom tretích osôb, ktorým majetkom je zabezpečený záväzok úpadcu.“ Dovolateľ ďalej považoval za potrebné vyriešiť právnu otázku „či oprávnenie správcu, resp. postavenie správcu ako aktívne alebo pasívne legitimovaného subjektu v rámci súdneho konania sa týka aj majetku, ktorý pred vyhlásením konkurzu nepatrí správcovi, patril tretej osobe a slúžil len na zabezpečenie záväzku úpadcu.“ Poukázal ďalej na tú časť odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu Košice, kde tento odôvodňuje, že sa stotožňuje s nedostatkom aktívnej vecnej legitimácie žalobcu a to v tomto konkrétnom prípade (odsek 40. odôvodnenia), že aj keď je žalobca veriteľom vlastníka zálohu, ak tento bude realizovaný na uspokojenie záväzku iného dlžníka, ako je dlžník veriteľa, nemôže mu vzniknúť žiadna ujma, aj keď zo samotného textu je zrejmé, že majetkové portfólio dlžníka žalobcu sa zmenšuje v prospech uspokojenia veriteľov iného dlžníka, ktorý však nie je dlžníkom veriteľa vlastníka nehnuteľností. V súvislosti s uvedeným tvrdením odvolacieho súdu považoval dovolateľ za potrebné vyriešiť právnu otázku „či skutočnosť, že žalobca má voči dlžníkovi pohľadávku nezabezpečenú záložným právom vylučuje možnosť, aby takýto veriteľ - žalobca sa domáhal neplatnosti realizácie záložného práva na takýto majetok a to aj v prípade, ak by takýto majetok v prípade preukázania, že záložné právo nesvedčí veriteľom, nakoľko pohľadávka, na ktorú sa záložné právo viaže neexistuje, resp. je nevymožiteľná a to všetko len z titulu, že inak nevymožiteľná pohľadávka je zabezpečená záložným právom a reálna pohľadávka, vymožiteľná, nezabezpečená záložným právom by však z predmetu zálohu uspokojená byť mohla.“ Vyslovil názor, že vylúčiť veriteľov vlastníka zálohu z možnosti uplatniť si svoje práva podľa neho, tak ako si to v odôvodnení napadnutého rozsudku predstavuje krajský súd, nie je možné. Za iluzórny označil text v odseku 42. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom odvolaní súd uviedol, že žalobcovi vznikne regresný nárok voči úpadcovi, ktorého záväzok bol uhradený zo zálohu, ktorý si mal uplatniť v konkurze úpadcu - obligáčného dlžníka. Tento svoj záver však odvolací súd riadne podľa jeho názoru neodôvodnil, keď nevysvetlil, ako by mal ďalej postupovať a ktorý nie je v súlade s obsahom odsekov 31. - 33. odôvodnenia. Takéto nelogické odôvodnenie zakladá podľa jeho názoru dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ sa nestotožnil ani s odôvodnením uvedeným v odseku 44. odôvodnenia rozsudku a označil ho za zneužitie extenzívneho výkladu § 21 ods. 2 ZoDD. Dovolateľ ďalej poukázal na odsek 46. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd zaoberal námietkou žalobcu, ktorou žalobca poukázal na prebiehajúci spor o nevymožiteľnosť zabezpečenej pohľadávky z dôvodu jej premlčania obligácnym veriteľom, ktorý je súčasne aj záložným veriteľom, ktorý prebiehal na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. 32Cb/52/2015. Súdom vytýkal, že nerešpektovali nárok žalobcu na prerušenie konania na vyriešenie právnej otázky relevantnosti existencie záväzku ako takého, zabezpečenia záväzku záložným právom nehnuteľnosti a preto ich rozhodnutie podľa jeho názoru nemohlo byť správne a zákonné. V závere dovolania sformuloval dovolateľ otázky od vyriešenie ktorých podľa jeho názoru záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktoré ešte v rozhodovacej praxi vyriešené neboli, ktoré označil písmenami A) B) C) a D).

36. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný 1/ navrhujúc dovolanie odmietnuť nakoľko žalobca neidentifikoval žiadnu právnu otázku, ktorú by bolo v konaní potrebné riešiť dovolacím súdom. Uviedol, že žalobca tvrdí, že sa dovolací súd má zaoberať právnou otázkou, ktorá má spočívať v tom, či podozrenie žalobcu zo spáchania trestného činu je prekážkou podania žaloby o neplatnosť dobrovoľnej dražby z iných dôvodov, ako z dôvodov dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu. Žalovaný 1/ konštatoval, že žalobca nesprávne definuje obsah právnej otázky, pričom nejde o otázku, ktorú by mal dovolací súd riešiť. Konštatoval, že táto otázka je priamo vyriešená v zákone č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Upriamil pozornosť na tú skutočnosť, že žalobca v dovolaní v podstate ani netvrdí, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní. Žalobca totiž v konaní neuniesol nielen dôkazné bremeno, ale ani len bremeno tvrdenia ohľadom tej skutočnosti, že by sa realizovaná dobrovoľná dražba akokoľvek dotkla práva žalobcu. Ďalej dodal, že nepreukázal akékoľvek porušenie ZoDD a ani jeho porušenie v nadväznosti na ustanovenie zák. č. 7/2005 Z. z. Vyslovil názor, že žalobca nesprávne interpretuje odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu. Tvrdenia žalobcu, týkajúce sa oprávnení správcu vo veci nakladania s majetkom podliehajúcim konkurzu a jeho oprávnení speňažiť tento majetok označil za nekonzistentné a nezrozumiteľné. Poukázal na to, že žaloba žalobcu nebola

zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie pre zákonnú nemožnosť podať žalobu, ale z dôvodu, že žalobca po zohľadnení jeho tvrdení a zohľadnení jeho návrhov na vykonanie dôkazov nepreukázal, že jeho práva boli akokoľvek dotknuté realizovanou dobrovoľnou dražbou. Namietal, že žalobca nesprávne interpretuje odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ žalobca tvrdí, že dovolací súd by mal vyriešiť právnu otázku, ktorá má spočívať v tom, či správca môže nakladať aj s majetkom tretích osôb, ktorých majetkom je zabezpečený záväzok úpadcu, odpoveď na túto otázku sa nachádza priamo v ustanoveniach zák. č. 7/2005 Z. z. a to konkrétne v ustanovení § 67 ods. 1 písm. c) v spojení s ustanovením § 44 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. Poukázal na to, že žalobca ďalej uviedol, že z dôvodu zapísania majetku do konkurznej podstaty žalobca stratil možnosť odstrániť nezákonný postup. Túto argumentáciu žalobcu označil za nesprávnu, nakoľko žiaden nezákonný postup žalovaného žalobca nepreukázal. Ak by takýto nezákonný postup tvrdil a následne aj preukázal, pričom by sa tento hypotetický postup dotkol práv žalobcu, tak by súd nepochybne posudzoval všetky žalobné body žalobcu a následne ich vyhodnotil. Uzavrel, že speňaženie majetku zapísaného do konkurznej podstaty nebránila žiadna skutočnosť a žalobca takúto skutočnosť ani len netvrdil. Speňažený majetok bol zapísaný do súpisu bez poznámky o spornom zápise, ohľadom speňaženého majetku neprebiehala excindáčne konanie, dražba bola realizovaná na základe záväzného pokynu príslušného orgánu.

37. Žalovaní 2/ a 3/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

39. Žalobca odvodil prípustnosť dovolania predovšetkým z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

40. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

41. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky, predovšetkým musí ísť o otázku právnu, teda v žiadnom prípade nemôže ísť o skutkovú otázku. Navyše musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Dovolací súd by sa mal pokúsiť autenticky porozumieť dovolateľovi, textu dovolania ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“ čo povedal (I. ÚS 336/2019). Za situácie, keď absentuje odôvodnenie prípustnosti uvedeného dovolacieho dôvodu, dovolací súd nie je povinný si domýšľať, čo mala dovolateľ na mysli. Dovolací súd zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok so špecifickými požiadavkami upravenými v CSP, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia.

42. Žalobca - dovolateľ v dovolaní uviedol, že odvolací súd rozhodol potvrdením rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci, pričom vyriešil v prospech rozhodnutia súdu prvej inštancie právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená. Vyslovil názor, že odôvodnenie odvolacieho súdu v odseku 29. je možné si vysvetliť aj ako odôvodnenie predčasne podanej žaloby s tým, že ak žalobca bol toho názoru, že konaním tretích osôb bol spáchaný trestný čin, má vyčkať do rozhodnutia o takomto oznámení a nie je viazaný trojmesačnou lehotou uvedenou v zákone. Ďalej dovolateľ uviedol, že hoci je toho názoru, že nie je možné odňať právo domáhať sa zo zákonných dôvodov určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby v civilnom konaní, ak je tu aj podozrenie, že k neplatnosti dobrovoľnej dražby došlo v dôsledku trestnej činnosti, je zrejme potrebné, aby dovolací súd jednoznačne upravil svoju

rozhodovaciu prax, „či podozrenie zo spáchania trestného činu nie je prekážkou resp. nevylučuje možnosť podania žaloby o neplatnosť dobrovoľnej dražby z iných dôvodov ako z dôvodov dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu.“ Dovolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného 1/, že žalobca nesprávne interpretuje odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu a nesprávne definuje právnu otázku, pričom nejde o otázku, ktorú by odvolací súd bol riešil dovolaním napadnutým rozsudkom.

43. V odseku 29. dovolaním napadnutého rozsudku odvolací súd iba odcitoval ustanovenie § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších právnych predpisov, v znení účinnom ku dňu vykonania dražby, bez toho aby z tohto ustanovenia vyvodil akékoľvek závery. Ustanovenie § 21 ods. 2 ZoDD upravuje lehotu, v ktorej je nevyhnutné domáhať sa, v tom ktorom prípade, určenia neplatnosti dražby na súde, nakoľko ak sa toto právo neuplatní, v zákonom určenej lehote zaniká. Súd prvej inštancie sa otázkou včasnosti podania žaloby zaoberal v odseku 44. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, pričom ju súd vyriešil v prospech včasnosti podanej žaloby a teda v prospech žalobcu. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP), pričom vyššie uvedenú otázku, konkretizovanú v dovolaní, vôbec neriešil.

44. Dovolateľ ďalej považoval za potrebné vyriešiť právnu otázku „či oprávnenia správcu, resp. postavenie správcu ako aktívne alebo pasívne legitimovaného subjektu v rámci súdneho konania sa týka aj majetku, ktorý pred vyhlásením konkurzu nepatril správcovi, patril tretej osobe a slúžil len na zabezpečenie záväzku úpadcu.“

45. Dovolací súd je toho názoru, že sa nejedná o otázku, ktorú by mal riešiť dovolací súd, keďže odpoveď na túto otázku sa nachádza priamo v zákone, v ustanoveniach ZKR a to konkrétne v ustanovení § 67 ods. 1 písm. c) v spojení s ust. § 44 ods. 1 ZKR.

46. Súd prvej inštancie konštatoval (odsek 45. odôvodnenia rozsudku), že pri použití extenzívneho výkladu zákona o dobrovoľných dražbách možno vychádzať z toho, že porušenie ktoréhokoľvek ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách môže byť dôvodom pre podanie žalobného návrhu, musí však existovať príčinná súvislosť medzi porušením niektorého ustanovenia, či ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách a vznikom ujmy na právach žalobcu. Súd prvej inštancie zdôraznil, že povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno je na žalobcovi, ktoré však v predmetnom konaní neunesol. V odseku 46. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcom neboli produkované žiadne konkrétne a podstatné dôkazy, v konaní nebol zistený žiadny preukázateľný dôvod neplatnosti dražby tak, ako to uviedol žalobca v žalobe. Aj v odseku 47. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že absentuje údaj, k akým porušeniam tejto predmetnej dražby došlo na právach žalobcu. Aj v odseku 43. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, odvolací súd konštatoval, že v danom spore žiadna ujma preukázaná nebola. V odseku 40. sa odvolací súd stotožnil s dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie zamietol žalobu a to nedostatok aktívnej vecnej legitimácie, nakoľko mal za to, že žalobcovi predmetnou dražbou nemohla vzniknúť žiadna ujma, keďže sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu, že predajom majetku úpadcu 1. SENIOR CITY a.s., a to v konkurze úpadcu ARDA STAV, s.r.o., nedosiahne uspokojenie jeho pohľadávky, ktorú má mať voči úpadcovi SENIOR CITY a.s., a to z predaja tohto majetku.

47. Potom, vychádzajúc z uvedeného, rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, neboli podľa názoru odvolacieho súdu založené na dovolateľom sformulovaných právnych otázkach.

48. Dovolateľ vyvodil prípustnosť aj dôvodnosť dovolania aj z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 písm. f) CSP tvrdiac, že mu súd procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval mu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to s poukazom na nezrozumiteľné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku a to v odsekoch 42., 43., a 44. odôvodnenia.

49. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

50. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

51. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04).

52. Podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený súdom prvej inštancie, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietnutá. Odvolací súd zároveň k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalobcu uviedol aj svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu.

53. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií a názormi v nich vyjadrenými, neznamená, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené rozhodnutia súdov nižšej inštancie, pretože súd nie je povinný rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany v spore. Dovolací súd nie je „tretou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

54. Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania podľa § 435 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Rovnako ani nesúhlas s právnym posúdením veci nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, pretože nesprávne právne posúdenie veci by mohlo založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP.

55. Na základe uvedených skutočností dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP a ani podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je procesne daná, dovolacie dôvody nie sú vymedzené zákonom predpokladaným spôsobom, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

56. Žalovaní mali v dovolacom konaní plný úspech, preto im dovolací súd priznal podľa § 453 ods. 1 v

spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne uznesením súd prvej inštancie, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

57. Dovolací súd zistil, že Okresný súd Prešov uznesením sp. zn. 2K/2/2016 z 27. júna 2024 odvolal spoločnosť Slovenská konkurzná a reštrukturalizačná k. s., Budovateľská 50, Prešov z funkcie správcu úpadcu a uznesením sp. zn. 2K/2/2016 zo 17. septembra 2024 ustanovil do funkcie správcu úpadcu ARDA STAV, s.r.o., v konkurze, Bardejovská 25, Prešov, IČO: 36 277 851, spoločnosť KONRES k. s., Hviezdoslavova 6/3388, Košice, IČO: 47 249 005, nakoľko o zmene správcu nie je potrebné rozhodovať, dovolací súd zmenu správcu zobral na vedomie a v konaní pokračoval s tým správcom, ktorý bol konkurzným súdom do tejto funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovený.

58. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.